

Ομιλία
του Ιεροκήρυκος Παν. Αρχιμ. Δαβίδ Τσελίκα,
εις την κοίμηση της Γερόντισσας Παϊσίας μοναχής
της Ελεήμονος.

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς, τίμιο Πρεσβυτέριο, ευλαβή μοναχικά τάγματα και ευσεβείς χριστιανοί,
Μάνα κράζει το παιδάκι, μάνα ο γιος και μάνα ο γέρος
μάνα ακούς σε κάθε μέρος, ω, τι όνομα γλυκό!
Εσένα την οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία που υπήρξες και θα είσαι πάντοτε μάνα για όλους μας αποχαιρετούμε σήμερα, με μια βαθιά χαρμολύπη να διαπερνά τις καρδιές μας.
Είμαστε όλοι εδώ, γύρω από το σεπτό σκήνωμά σου, ο Γέροντας μας Νεκτάριος που είναι Γέροντας και κατά σάρκα υιός σου, η Γερόντισσα Μόνικα και όλη η συνοδεία των αδελφών της Μονής της μετανοίας σου, ο άλλος υιός σου Ιωάννης, η νύφη σου, τα εγγόνια σου, οι κατά σάρκα και οι πνευματικοί συγγενείς και οι φίλοι που ήρθαν από κοντά και μακριά, αλλά και σύσσωμη η αδελφότητά μας της Ανδρώας Μονής του Τρικόρφου, και οι κυρίες που συνεργάστηκαν μαζί σου στο έργο του Χριστού, όλοι εμείς που επί τόσα χρόνια μας σκέπαζες με τις μητρικές σου φτερούγες και μας υπηρετήσεις με την περισσή φροντίδα και την αγάπη σου.
Εσένα, οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία, που σαν μάνα μας μετά την Παναγία στάθηκες αναμμένη λαμπάδα ανάμεσά μας, επί δεκαετίες ακούραστη εργάτρια του Κυρίου και εσχάτως νύμφη του Χριστού μας.
Εσένα που μας στήριξες με τις προσευχές και με τους θυσιαστικούς κόπους σου, που μας υποδέχτηκες με την αβραμιαία φιλοξενία σου, μας συμβούλεψες με την σοφία σου, μας συνέτισες με τον ευλογημένο σου έλεγχο και μας στήριξες με την παρηγοριά σου.
Εσένα που μας ειρήνευσες με την προνοητικότητά σου, μας ανάπαυσες με την ευθυκρισία σου, μας εύφρανες με την μαγειρική σου.
Εσένα, που μας δίδαξες πάντοτε με την στά-ση της ζωής σου, που υπήρξε φιλόθεη, θυσιαστική, ασκητική, φιλακόλουθη, ευεργετική για τους γύρω σου.
Εσένα που ακολούθησες πάντοτε κατά γράμμα το αιώνιο υπόδειγμα του Χριστού, που νίπτοντας τους πόδας των μαθητών Του μας εντέλλεται, «καθώς εγώ έποίησα ύμῖν, καὶ

ὕμεις ποιῆτε» (Ιω. ιγ',15).

Σε αποχαιρετούμε σήμερα γεμάτοι πόνο, αλλά και χαρά. Πόνο για τον αποχωρισμό, αφού φεύγοντας μια τέτοια μητέρα, το δυσαναπλήρωτο κενό που ανοίγει στις ψυχές μας, μόνο η Κυρία Θεοτόκος μπορεί να το αναπληρώσει. Αλλά και χαρά, για την βεβαιότητα ότι ήδη χαίρεσαι μέσα στο Φως του Παραδείσου, ανάμεσα στις ψυχές των αγίων που αγάπησαν το Φως το Αληθινό, τον Νυμφίο σου Χριστό, και ανάμεσα σε δοξολογικές φωνές αγγέλων που ανυμνούν την υπερκόσμια Πηγή της χαράς και της αιώνιας ζωής.

Σήμερα χαίρονται οι ουρανοί με την αντάμωση της ψυχής της οσιωτάτης Γερόντισσας Παϊσίας, καθώς οι ολοφώτεινοι άγγελοι την συνοδεύουν οδηγώντας την για να προσκυνήσει μπροστά στο θρόνο του Παντοκράτορα, ο οποίος θα την υποδεχτεί στοργικά στην αγκαλιά Του.

Κι εμείς χαιρόμαστε σήμερα, μέσα από τη λύπη του αποχωρισμού, γιατί έχουμε μια ζωντανή μέσα μας ελπίδα στον Κύριο που νίκησε τον θάνατο, μια ελπίδα που γίνεται μυστική βεβαιότητα ότι θα ανταμωθούμε ξανά μαζί της μέσα στη χαρά της Βασιλείας Του. Όπως η ίδια έλεγε, «αν θέλετε να ζήσουμε όλοι μαζί ξανά στην Βασιλεία του Θεού, να ζείτε εδώ στη Γη σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού μας».

Όμως η περίπτωση απαιτεί για μια ξεχωριστή μορφή σαν αυτή της οσιωτάτης Γερόντισσας που ο Άγιος Θεός της χάρισε μια μακρά πορεία 92 χρόνων επί της Γης, να καταθέσουμε λίγες εικόνες, αυτής της διαδρομής ενός έμψυχου θησαυρού που αξιωθήκαμε να έχουμε ανάμεσά μας.

Η οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία γεννήθηκε στις 28 Νοεμβρίου του 1930 στην Καλαμάτα. Ονομαζόταν Παναγιώτα Λύγουρη κι έζησε στην πόλη αυτή μαζί με τους γονείς της ως τα 14 της χρόνια, όταν οι συνθήκες της εποχής εκείνης έκαναν την οικογένειά της να μετακομίσει στην Αθήνα.

Γονείς της ήταν ο Μιχάλης Λύγουρης και η Παρασκευή Πάνου, οι οποίοι απέκτησαν έξι παιδιά. Η Παναγιώτα υπήρξε πάντα καλόκαρδη και ειλικρινής προς όλους, ενώ τη συμπεριφορά της χαρακτήριζε η ευθύτητα. Από μικρή ήταν πολύ εύστροφη και ετοιμόλογη, έλεγε τα πράγματα με το όνομά τους, ουδέποτε κολάκεψε τους ανθρώπους, εξέφραζε τη γνώμη της ευθαρσώς και ποτέ πωσώπλατα. Αυτή η στάση, εμποτισμένη με τη διάκριση, την ακολούθησε σε όλη της την ζωή.

Παράλληλα υπήρξε πάντοτε φιλότιμη και εργατική μέχρι

εξαντλήσεως. Από μικρή ήταν πάντα πρόθυμη και διαθέσιμη να βοηθά και να εξυπηρετεί τους άλλους. Ποτέ της μέχρι τα βαθιά γεράματα δεν είπε τις λέξεις "κουράστηκα" ή "δεν αισθάνομαι καλά". Ακόμα και σε περιπτώσεις που ασθενούσε, εργαζόταν υπηρετώντας τον Θεό και τον συνάνθρωπο χωρίς να φανερώνει σε κανέναν ότι είναι άρρωστη. Και όταν ακόμη τύχαινε να υποφέρει από μεγάλους πόνους, δεν το έκανε αντιληπτό με καμιά εξωτερική της έκφραση.

Ασκούσε την υπομονή επάνω στην δυσκολία, στον πόνο και στη θλίψη, μετατρέποντάς τα σε προσευχή και ελπίδα προς τον φιλόανθρωπο Θεό. Αυτό το έμαθε από μικρή στο κατηχητικό σχολείο όπου έστελνε η μητέρα της και τα έξι παιδιά της. Εκεί έμαθε τη δύναμη της προσευχής, το ιερό βίωμα των μυστηρίων της Εκκλησίας μας, την αξία της νηστείας, την μεγάλη αρετή της αγάπης του χριστιανού για τον δημιουργό και σωτήρα μας Κύριο Ιησού Χριστό, για την Εκκλησία Του και για όλους τους συνανθρώπους μας.

Επιπλέον διακρινόταν για την ξεχωριστή τόλμη και το απaráμιλλο θάρρος της. Ήταν σε ηλικία 13 ετών, μια μέρα που οι γονείς της απουσίαζαν από το σπίτι και εκείνη πρόσεχε τα μικρότερα αδέρφια της, όταν άκουσε από το διπλανό σπίτι φασαρία και φωνές. Έτρεξε τότε και είδε, ότι στη διπλανή αυλή ο πατέρας της οικογένειας εκείνης είχε κρεμαστεί με ένα σχοινί και είχε κυλήσει το σκαμνί κάτω απ' τα πόδια του. Η Παναγιώτα αμέσως, χωρίς να το σκεφτεί και χωρίς να φοβηθεί, έτρεξε, ανέβηκε επάνω στο σκαμνί και με δύναμη σήκωσε ψηλά τον κρεμασμένο άνθρωπο για να μην τον πνίξει το σχοινί. Τον κατέβασε έτσι από την κρεμάλα και έσωσε τη ζωή του.

Με το ίδιο θάρρος αντιμετώπιζε όλα τα προβλήματα που συνάντησε στη ζωή της. Έχασε δύο αδέρφια της σε νεανική ηλικία: Η αδελφή της Γαλάτεια, που πάντοτε μας έλεγε ότι ήταν ξανθιά και πολύ όμορφη, κόλλησε φυματίωση σε ηλικία 19 ετών, όταν κάποιος ασθενής απ' αυτή την ανίατη τότε ασθένεια, έκανε αιμόπτυση επάνω της, με αποτέλεσμα πολύ γρήγορα να αναχωρήσει για την άλλη ζωή.

Μικρός επίσης έφυγε για τον Ουρανό και ο αδελφός της Θοδωρής, που σκοτώθηκε σε ηλικία 21 ετών στον εμφύλιο πόλεμο.

Μετά την Γερμανική κατοχή η οικογένειά της εγκαταστάθηκε στην περιοχή του Βύρωνα. Αν και μικρή, η Παναγιώτα έπιασε τότε δουλειά σε ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε πουκάμισα.

Η ζωή της ωστόσο περιστρεφόταν αυστηρά γύρω από την οικογένειά της και την Εκκλησία. Μένοντας κοντά στον Θεό διατήρησε όχι μόνο την εξωτερική της ομορφιά, καθώς ήταν μια κοπέλα πολύ όμορφη και ψηλή, αλλά και την αγνότητά της, το ήθος και τον ακέραιο χαρακτήρα της που δεν αλλοιώθηκε καθόλου από τη ζωή της πρωτεύουσας στην οποία βρέθηκε να κινείται.

Πρωτογνώρισε τον σύζυγό της Παναγιώτη Μουλατσιώτη μέσα στο λεωφορείο της διαδρομής Αθηνών-Καλαμάτας, όταν δύο νεαροί που συνταξίδευαν μαζί της έδειξαν ενδιαφέρον γι' αυτήν και προσπαθούσαν να της ανοίξουν κουβέντα. Εκείνη, πάντοτε προσεκτική, δεν τους έδωσε καμία αφορμή για περισσότερο θάρρος και όταν έφθασαν στον προορισμό τους, κατευθύνθηκε αμέσως στους συγγενείς της, ενώ οι δύο νέοι χάθηκαν.

Ο Πανάγαθος Θεός όμως είχε ξεκινήσει να εφαρμόζει το σχέδιό Του για την Παναγιώτα. Πολύ αργότερα γνώρισε τον ένα από τους δύο νέους, τον Παναγιώτη Μουλατσιώτη, και ο Θεός ευλόγησε την ένωσή τους και το άνοιγμα μια νέας οικογένειας. Ο πατέρας του Παναγιώτη, Γεώργιος, ζούσε στη Μηλίτσα της Μεσσηνίας και καταγόταν από το Μουλάτσι, σημερινό Ελληνικό Γορτυνίας. Η μητέρα του, Κωνσταντίνα, καταγόταν από την Καλλιθέα Μεσσηνίας. Μετά τον γάμο της η Παναγιώτα σταμάτησε να εργάζεται και αφιερώθηκε αποκλειστικά στην οικογένειά της, διατηρώντας άριστες σχέσεις με την οικογένεια του συζύγου της, όπως και με τη δική της.

Ο σύζυγός της προερχόταν κι αυτός από πολύτεκνη οικογένεια και από ευσεβείς γονείς. Οι γονείς του είχαν αποκτήσει δώδεκα παιδιά, εκ των οποίων εκείνος ήταν ο δωδέκατος.

Ο Παναγιώτης και η Παναγιώτα Μουλατσιώτη απέκτησαν δύο γιούς, τον Ιωάννη και τον Γεώργιο, ο οποίος αργότερα θα γινόταν ο Γέροντάς μας Νεκτάριος. Αρχικά έμεναν στη Γούβα, κοντά στον Άγ. Αρτέμιο Αθηνών, ενώ από το 1959 απέκτησαν το δικό τους σπίτι στην Ηλιούπολη.

Το 1970 η οικογένεια της Παναγιώτας αποφάσισε να μετοικήσει στην Αμερική για να σπουδάσουν τα παιδιά τους. Ο Παναγιώτης, που εργαζόταν ως δημόσιος υπάλληλος και διευθυντής του Δήμου Αθηναίων, επέστρεψε στην Αθήνα για να μη χάσει την εργασία του.

Στην Αμερική η Παναγιώτα παρέμεινε με τους δυο γιους της, όπου και οι τρεις εργάσθηκαν εντατικά σε διάφορες εργασίες χειρωνακτικές, για να βγάζουν τα απαραίτητα προς το ζην.

Παρόλη την κόπωση που είχαν από τις απαιτήσεις της εργασίας και των σπουδών, ποτέ την Κυριακή δεν απουσίασαν από την Εκκλησία.

Ωστόσο ο μικρότερος γιος, ο μετέπειτα Γέροντας Νεκτάριος, επιθυμώντας να βιώνει πιο πνευματική χριστιανική ζωή, πίεζε διαρκώς τους γονείς για να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Η μητέρα του αποδέχθηκε την επιθυμία αυτή της ψυχής του και επέστρεψε μαζί του στην Αθήνα το 1975, ενώ ο Ιωάννης παρέμεινε στην Αμερική μέχρι να τελειώσει τις σπουδές του. Η Παναγιώτα ως σύζυγος, μητέρα και νοικοκυρά είχε εντάξει στην καθημερινότητά της τις ευλογημένες συνήθειες της ζωντανής πνευματικής ζωής, φροντίζοντας να ευαρεστεί τον Θεό με κάθε τρόπο που γνώριζε. Κάθε πρωί άναβε το καντήλι, λιβάνιζε το σπίτι της και γονάτιζε μπροστά στα εικονίσματα για να κάνει προσευχή. Αργότερα διάβαζε μια περικοπή από την Αγία Γραφή και προσευχόταν διαβάζοντας την Παράκληση της Παναγίας. Κάθε βράδυ τελούσε το Απόδειπνο και απηύθυνε στη Θεοτόκο τους Χαιρετισμούς.

Τηρούσε ευλαβικά τις νηστείες όλου του χρόνου όπως ορίζει το τυπικό της Εκκλησίας μας, και συνήθιζε να μελετά βίους αγίων και άλλα πνευματικά βιβλία. Επίσης στη ζωή της ζύμωσε προσευχομένη χιλιάδες πρόσφορα για τη Θεία Λειτουργία, που τα προόριζε για ενορίες και μοναστήρια, ενώ εξομολογείτο και μεταλάμβανε πολύ τακτικά, σύμφωνα με την ευλογία του πνευματικού της.

Πρώτος της πνευματικός πατέρας έγινε στην Αθήνα ο π. Δημήτριος Παπαντώνης, προϊστάμενος και εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίας Μαρίας Ηλιουπόλεως, ενώ αργότερα, όταν συνταξιοδοτήθηκε ο π. Δημήτριος, πνευματικό της έκανε τον π. Σάββα Αχιλλέως στον Άγιο Γεώργιο Καρέα. Υπήρξαν και οι δύο κληρικοί πολύ αξιοσέβαστοι και άγιοι που την καθοδήγησαν σωστά ως μητέρα και, μέσω αυτής, ολόκληρη την οικογένειά της.

Ο τακτικός εκκλησιασμός, οι καθημερινές προσευχές, η ευλαβική τήρηση των νηστειών όλου του χρόνου, η εξομολόγηση, η Θεία Κοινωνία και η ελεημοσύνη ήταν βιώματα που τα μεταλαμπάδεψε και στα παιδιά της, ενώ με αυτά πέτυχε να φέρνει και τον σύζυγό της όλο και πιο κοντά στον Θεό. Συναγωνιζόταν μάλιστα μαζί του στις αρετές της φιλοξενίας και της ελεημοσύνης που την προσέφεραν και οι δυο τους με σπάνια γενναιοδωρία.

Ποιος δεν φιλοξενήθηκε από την κυρά-Πόπη; Ποιος δεν βρήκε το σπίτι της ανοιχτό; Ποιος δεν κάθισε στο τραπέζι της να φάει; Σε ποιον αρνήθηκε να του στρώσει να κοιμηθεί; Δεκάδες, εκατοντάδες, φτωχοί και πλούσιοι, νέοι και μεγάλοι, γνωστοί και άγνωστοι αναπαύθηκαν στην ανοιχτή αγκαλιά του σπιτιού της και μάλιστα όλοι αυτοί που περνούσαν απ' το σπίτι για να δουν τον ιερωμένο υιό της.

Ο πρώτος της υιός, ο Ιωάννης, αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Αμερική λαμβάνοντας 3 πτυχία, των μαθηματικών, της χημείας και της βαριάς βιομηχανίας, νυμφεύθηκε το 1985 την Αντωνία Ροζέλι, με την οποία απέκτησε 5 παιδιά. Από αυτά, τα δύο ακολούθησαν τον μοναχικό βίο της αφιέρωσης στον Θεό και εισήλθαν στον ιερό κλήρο.

Ο δεύτερος υιός της, ο Γεώργιος, αφού τελείωσε την Μαράσλειο Παιδαγωγική Ακαδημία και την Θεολογική Σχολή Αθηνών, στα 23 του χρόνια αφιέρωσε τη ζωή του στον Χριστό και στον μοναχισμό, λαμβάνοντας το όνομα του Αγίου Νεκταρίου και είναι ο Γέροντάς μας, π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης.

Όλοι γνωρίζουμε ότι πολλοί γονείς, όταν ένα παιδί τους εκδηλώσει την έφεσή του στο μοναχισμό από αγάπη στον Χριστό, αρνούνται τη συγκατάθεσή τους, αντιδρούν, οδύρονται, ακόμη και εναντιώνονται. Δεν κατανοούν αυτή την ουράνια κλήση, γιατί οι ίδιοι, ακόμα κι αν τυπικά ζουν χριστιανική ζωή, δεν αγαπούν αληθινά και δεν υπολογίζουν το θέλημα του Θεού.

Η Παναγιώτα αντιθέτως, όταν ο υιός της εξέφρασε αυτή την ιερή του επιθυμία, το θεώρησε μεγάλη ευλογία Θεού και επηρέασε και τον σύζυγό της προς αυτή την κατεύθυνση. Αποτέλεσμα ήταν και οι δύο γονείς να συμμετέχουν με μεγάλη χαρά και συγκίνηση, συνοδεύοντας πλήθος κόσμου που κατέφθασε με 9 πούλμαν και πάνω από 200 Ι.Χ. για την τελετή της μοναχικής κουράς του παιδιού τους, ενώ η Παναγιώτα ετοίμασε ταψιά με γαλακτομπούρεκο για να κεράσει τον κόσμο στις χαρές του υιού της που νυμφευόταν τον Χριστό. Από εκείνη τη στιγμή εκτός από προαγωγός του υιού της προς τον Θείο Έρωτα, άρχισε να γίνεται και μόνιμη αρωγός του έργου του, διάκονος και στυλοβάτης στην πορεία του ως μοναχού, πνευματικού, ηγουμένου και κτήτορος δύο Μονών.

Η Παναγιώτα εκτός από χριστιανή μητέρα και σύζυγος υπήρξε και ο ενωτικός κρίκος της ευρύτερης οικογένειας. Ήταν εκείνη

που κρατούσε πάντοτε ζεστές τις σχέσεις με όλα τα άλλα αδέρφια της, καθώς και με τα αδέρφια του συζύγου της. Ήταν κρίκος που έδενε όλους τους συγγενείς. Ήταν εκείνη που έλυνε όλα τα προβλήματα που δημιουργούνται μεταξύ των οικογενειών. Με πολλή αγάπη, με μεγάλη σοφία, με πολλή διάκριση αλλά και εχεμύθεια πετύχαινε να διαλύει κάθε μαύρο νέφος που εμφανιζόταν μεταξύ των συγγενικών οίκων. Όλους τους ένωνε, όλους τους δεχόταν στο σπίτι της με καλοσύνη, σε κλίμα οικογενειακής θαλπωρής.

Εκείνη, ανάμεσα σε όλα της τα αδέρφια, στήριξε και περιποιήθηκε την ηλικιωμένη μητέρα της, αλλά και την πεθερά της έως τέλους. Εκείνη ήταν που έκλεισε τα μάτια και των δύο γονέων της.

Η μητέρα της η Παρασκευή καταγόταν από το χωριό Πράμαντα της Άρτας και είχε λάβει το όνομα της Αγίας Παρασκευής στην οποία είναι αφιερωμένη η ενορία και το μοναστήρι του χωριού της. Ήταν μια γυναίκα που είχε φέρει στον κόσμο 6 παιδιά, που τα γέννησε σε δύσκολες ημέρες, μέσα στη φτώχεια, και τα μεγάλωσε την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Όταν η μητέρα της κοιμήθηκε, η Παναγιώτα σκεπτόταν προβληματισμένη ότι με τις ευθύνες και τους κόπους που είχε για να μεγαλώσει τα παιδιά της ως πολύτεκνη, η μητέρα της δεν επιτελούσε όλα τα καθήκοντά της τα θρησκευτικά απέναντι στον Θεό.

Αναρωτιόταν λοιπόν πού να έχει πάει η ψυχή της.

Έκανε τότε νηστεία και προσευχή, ζητώντας από το Θεό μας να της δείξει πού πήγε και πώς αναπαύθηκε η ψυχή της μητέρας της. Λίγο αργότερα είδε σε όνειρο το χώρο του παραδείσου γεμάτο λουλούδια και μέσα στο λαμπρό αυτό μέρος βρισκόταν η μητέρα της ντυμένη στα λευκά. Με ζήτησες παιδί μου, της λέει, και επέτρεψε ο Κύριος να με δεις. Είμαι πάρα πολύ καλά εδώ. Μητέρα, την ρωτάει τότε η Παναγιώτα, κέρδισες τον παράδεισο; Ναι παιδί μου, της απαντά, τον κέρδισα, όχι επειδή έκανα όλα όσα έπρεπε να κάνω ως χριστιανή. Ο Κύριος μου δικαιολόγησε το ότι δεν ήμουν εντάξει στα θρησκευτικά μου καθήκοντα, λόγω της πολυτεκνίας μου. Μου είπε ότι "η γυνή σωθήσεται διά της τεκνογονίας". Μου χάρισε τη σωτηρία μου και τις χαρές του παραδείσου, εξαιτίας του ότι έκανα πολλά παιδιά. Πρόσεξε όμως εσύ που έκανες μόνο δύο, μη χάσεις τον παράδεισο, γιατί δεν θα την έχεις αυτή τη δικαιολογία αν δεν είσαι συνεπής στα καθήκοντά σου.

Με αυτή την ενόραση που αποκάλυψε ο Θεός στην Γερόντισσα,

υπογραμμίζει στη σημερινή μας γενιά, που μαθαίνει να ζει μέσα στη φιλαυτία των ανέσεων και της απομόνωσης, τη σημασία της σχετικής διδασκαλίας του Αποστόλου Παύλου, ότι «η γυναίκα θα σωθεί διά της τεκνογονίας». Πράγματι η δοτικότητα και η αγάπη είναι το εισιτήριο για ν' αγοράσει κανείς την αληθινή χαρά και σε τούτη και στην αιώνια ζωή.

Η Παναγιώτα μπορεί να μην έκανε πολλά παιδιά, αλλά φρόντισε τα δύο παιδιά της να τα αναθρέψει θεάρεστα προς τον αγιασμό και το θέλημα του Θεού, βάζοντας τα γερά θεμέλια για μεγάλα πνευματικά οικοδομήματα.

Από τον πρώτο υιό της, τον Ιωάννη, βλάστησε μια πολύτεκνη χριστιανική οικογένεια απ' όπου απέκτησε και δύο εγγονούς ιερομονάχους. Από τον δεύτερο υιό της, τον Γέροντα Νεκτάριο, η χάρις του Θεού γέννησε δύο νέα κοινόβια μοναστήρια γεμάτα με νέους ανθρώπους που επιθυμούν να ευωδιάσουν για την δόξα του Χριστού, δύο πνευματικά καταφύγια που έγιναν φάροι για χιλιάδες ψυχές. Μέσα σ' αυτά τα μοναστήρια η οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία έγινε μητέρα όλων μας και να, σήμερα εδώ γύρω σου μητέρα, είμαστε όλα τα παιδιά σου.

Από το 1985 που ο Γέροντας Νεκτάριος ξεκίνησε την ανέγερση των πρώτων κτιριακών εγκαταστάσεων στο Τρίκορφο, από τότε που λειτούργησαν οι κατασκηνώσεις και κατόπιν ο χώρος φιλοξενίας της Μητροπόλεως Φωκίδος, η Γερόντισσα δεν έπαψε ακούραστα να υπηρετεί με όλη της την ψυχή και τις σωματικές δυνάμεις σ' αυτό το θεάρεστο έργο του υιού της και κατ' επέκταση στο έργο της Εκκλησίας.

Ως μητέρα του Ηγουμένου, ποτέ της, ούτε ως λαϊκή, ούτε ως μοναχή δεν επιδίωξε αναγνώριση και πρωτοκαθεδρίες. Ποτέ δεν θέλησε να απολαύσει καμία επιβράβευση των όσων έχει προσφέρει. Ποτέ δεν βγήκε από τα χείλη της επιδεικτικός λόγος περί του εαυτού της. Όλοι την έβλεπαν πάντοτε ως διακόνισσα της κουζίνας και ως μέλος της υπηρεσίας του χώρου. Μαγειρεύοντας, καθαρίζοντας, σερβίροντας καθημερινά για εκατοντάδες παιδιά, νέους και επισκέπτες, ποτέ δεν ακούστηκε να παραπονεθεί ότι κουράζεται. Αισθανόταν πως όσα προσφέρει, γίνονται για τον Χριστό και την Παναγία.

Έβλεπε την εικόνα τους στα πρόσωπα αυτών των παιδιών και των επισκεπτών. Γι' αυτό με χαρά επί δεκαετίες στάθηκε στύλος προσφοράς ακλόνητος μέσα σ' αυτό τον ιερό χώρο.

Ακόμα περισσότερο εκείνη και ο μακαριστός σύζυγός της Παναγιώτης θεωρούσαν, μετά τη δημιουργία των δύο

μοναστηριών, όλους τους μοναχούς και τις μοναχές ως παιδιά τους. Κάθε μήνα από την αρχή θυσίαζαν σχεδόν ολόκληρο το μισθό τους για τις κατασκηνώσεις και την Ιερά μας Μονή, γεμίζοντας τα ντουλάπια και καλύπτοντας όλες τις ανάγκες της διατροφής μας. Η κυρα-Πόπη φρόντιζε πάντοτε να έχουμε πρόσφορα για τις λειτουργίες, η κυρα-Πόπη έστελνε πριν τα Χριστούγεννα ολόκληρα ταψιά μελομακάρονα, η κυρα-Πόπη μας έφτιαχνε το Πάσχα κουλούρια, έβαφε εκατοντάδες αυγά, ετοίμαζε μελιτίνια, διαρκώς έστελνε ή έφτιαχνε όλα τα καλά. Η κυρα-Πόπη είχε πείρα στην κουζίνα και στη ζωή. Εκείνην ρωτούσαμε για να μας συμβουλέψει ορθά, ήταν γενναιόδωρη χωρίς να κάνει σπατάλες, είχε πνεύμα σωστής οικονόμου, ήξερε να υπολογίζει ώστε να μην πεινά κανείς, αλλά και να μην πετιέται τίποτα.

Εκφραζόταν με πνεύμα αγάπης αλλά και λόγο καθηλωτικό, ψυχολογούσε με ακρίβεια τις προθέσεις, τις διαθέσεις και τους χαρακτήρες των ανθρώπων, είχε διάκριση όταν έθιγε τα κακώς κείμενα, μας προστάτευε απ' τους κινδύνους, αποκαθιστούσε το ορθό σε κάθε περίπτωση. Ποιος δεν αναγνώρισε την ορθή κρίση της και δεν ωφελήθηκε, όταν σαν μάνα την άκουσε να λέει, «συγγνώμη που θα στο πω, αλλά κάνεις αυτό το σφάλμα»; Ποια άλλη μάνα θα βρούμε που να μας βάζει στη θέση μας με τόσο κύρος, με τόση σοφία και με τόση αγάπη;

Όταν η επάρατη νόσος του καρκίνου προσέβαλε τον σύζυγό της, στάθηκε δίπλα του ηρωίδα, ξαγρυπνώντας και φροντίζοντάς τον σαν μικρό παιδί, χωρίς να φύγει ούτε λεπτό από κοντά του όλους τους μήνες που παρέμενε κατάκοιτος. Κι εκείνος τότε την φώναζε μάνα, γιατί στάθηκε πραγματικά και γυναίκα του και μάνα.

Όταν την 1η Ιουλίου του 1998 οι Άγιοι Ανάργυροι πήραν μαζί τους στον Ουρανό τον Παναγιώτη Μουλατσιώτη μετά από την εξάμηνη εξαντλητική φροντίδα του και τον πόνο του αποχωρισμού, θα περίμενε κανείς ότι η κυρα-Πόπη θα λύγιζε και θα αναζητούσε λίγη ξεκούραση, τουλάχιστον για μερικές ημέρες. Εκείνη εντούτοις, από την επόμενη ημέρα που ξεκινούσαν οι κατασκηνώσεις, ήταν παρούσα στο καθήκον της, μαγειρεύοντας για όλα τα παιδιά και φροντίζοντας όλους τους επισκέπτες της Μονής, με μια ψυχική δύναμη που μόνο ο Χριστός δίνει στους εκλεκτούς του.

Όταν κοιμήθηκε ο σύζυγός της, το σκήνωμά του παρουσίαζε πλήρη ευλυγισία μετά από 24 ώρες, ένδειξη ότι εξαιτίας των

πολλών ελεημοσυνών του, κέρδισε την Βασιλεία των Ουρανών. Τότε η Παναγιώτα έκανε αυστηρή νηστεία επί τρεις ημέρες, ώστε, αν θέλει ο Άγιος Θεός, να της αποκαλύψει πού ευρίσκεται η ψυχή του.

Πράγματι, το τρίτο βράδυ σε ενύπνιο ο Θεός της φανέρωσε τον σύζυγό της μέσα στον Παράδεισο, μέσα σ' ένα μεγάλο παλάτι. Εκείνη τον πλησιάζει και τον ρωτά: Άντρα μου, τι σπίτι είναι αυτό που πήρες; Πώς το βρήκες και πώς μπόρεσες να έχεις δικό σου ένα τέτοιο ωραίο παλάτι; Εκείνος τότε της απαντά: Είναι οι ελεημοσύνες που κάναμε προς την Εκκλησία και τα μοναστήρια. Έλα, πάμε να σε ξεναγήσω μέσα στο παλάτι, να το δεις.

Μπαίνει τότε μέσα και βλέπει παντού λαμπρότητα και ομορφιά. Γυρίζοντας όμως σε όλους τους χώρους, έφθασε και στο πίσω μέρος του παλατιού, όπου είδε ότι ήταν ακόμη άφτιαχτο, ατελές. Εδώ, λέει στον σύζυγό της, είναι άφτιαχτο, γιατί; Ναι, της απαντά εκείνος. Την σύνταξή μου που θα πάρεις τώρα, θα την δίνεις όλη στο Μοναστήρι που βοηθούσαμε, αφού το πίσω μέρος του Μοναστηριού είναι άφτιαχτο και πρέπει να ολοκληρωθεί, διότι με αυτό τον τρόπο θα ολοκληρωθεί και το παλάτι μας εδώ πάνω. Μετά θα έρθεις να κατοικήσεις κι εσύ εδώ και όλη η οικογένειά μας.

Σήμερα βλέπουμε ότι η ολοκλήρωση των πίσω κτιρίων της Μονής μας συνέπεσε με την κοίμησή της. Γνωρίζουμε ότι το όνειρο αυτό ήταν όντως εκ Θεού και βγήκε αληθινό, αφού ολόκληρη σχεδόν τη σύνταξή της παραχωρούσε έκτοτε για την ενίσχυση των δύο Μοναστηριών, ενώ ο γιος της ο Ιωάννης, που έχει κληρονομήσει το μεγάλο χάρισμα της ελεημοσύνης, κάλυπτε τα λιγοστά προσωπικά της έξοδα. Παράλληλα όμως η Γερόντισσα προσέφερε κάθε μήνα χρήματα και στις ενορίες της Αγίας Μαύρας, της Αγίας Μαρίνας και της Κοιμήσεως Θεοτόκου Ηλιουπόλεως, για τα τραπέζια και τα συσσίτια που γίνονται για τους άπορους και τους ηλικιωμένους.

Σήμερα Γερόντισσα, βρήκες το παλάτι σου έτοιμο στον Ουρανό κι εμείς παρακαλούμε τον Κύριο να μας αξιώσει, αν θέλει, μέσα σ' αυτή τη λαμπρότητα της χάριτός Του που απολαμβάνεις, να ανταμωθούμε ξανά μαζί σου.

Ανάμεσα στα χαρίσματα που της έδωσε ο Θεός ήταν ο ιερός πόθος να επισκέπτεται ως ευλαβής προσκυνήτρια, όσο συχνότερα μπορούσε, τους Αγίους Τόπους. Η μεγάλη λαχτάρα της να βρεθεί ξανά και ξανά στα άγια χώματα όπου γεννήθηκε,

σταυρώθηκε και αναστήθηκε ο Σωτήρας Χριστός, εκεί όπου έζησε και κοιμήθη η Παναγία μας, την οδήγησε στην Αγία Γη των Ιεροσολύμων περισσότερες από 25 φορές στη ζωής της, ως τη στιγμή που μπορούσε ακόμη να περπατά.

Λίγα χρόνια μετά τον θάνατο του συζύγου της με μεγάλη χαρά αποφάσισε να εισέλθει στον μοναχικό βίο. Εκείνη που ζούσε ως λαϊκή μια υποδειγματική ασκητική ζωή, με λιγοστό φαγητό, αυστηρές νηστείες και φιλακόλουθο πνεύμα, έλαβε την απόφαση να γίνει μοναχή, μια μέρα που ο υιός της και Γέροντάς μας Νεκτάριος της διάβαζε δυνατά τον βίο του Μεγάλου Παΐσιου. Εκεί αναφέρεται ότι στον μεγάλο αββά της ερήμου Παΐσιο εμφανίστηκε με θαυμαστό τρόπο ο Άγιος Κωνσταντίνος, ο Μεγάλος Ρωμαίος αυτοκράτορας, ο οποίος του μιλούσε για τη δόξα του παραδείσου που χαρίζει ο Θεός στους ενάρετους μοναχούς, αλλά και για την οικειότητα και παρρησία που αποκτούν οι μοναχοί ενώπιον του Χριστού.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος διαβεβαίωσε τον Μέγα Παΐσιο ότι, αν γνώριζε αυτή την ελευθερία και τη λαμπρή δόξα που απολαμβάνουν οι μοναχοί στους ουρανούς, την οποία δεν έχει ούτε εκείνος, ως βασιλέας των χριστιανών, ούτε και η μητέρα του η Αγία Ελένη, τότε θα άφηνε την πρόσκαιρη βασιλεία του και όλες τις απολαύσεις, για να φορέσει το μοναχικό ράσο.

Ακούγοντας αυτά η Γερόντισσα συγκινημένη στράφηκε προς τον υιό της λέγοντας: «Πραγματικά τέτοια δόξα θα απολαύσετε εσείς οι μοναχοί; Παιδί μου, να πεις στον Δεσπότη ότι θέλω να γίνω κι εγώ μοναχή». Έτσι με εντολή του μακαριστού

Μητροπολίτου Φωκίδος Αθηναγόρα, ο οποίος την τιμούσε και την σεβόταν ιδιαιτέρως, έλαβε το μεγάλο αγγελικό σχήμα το 2012, σε ηλικία 82 ετών, από τα χέρια του υιού της Γέροντος Νεκταρίου. Μετονομάσθηκε σε Παϊσία Μοναχή, προς τιμή του Μεγάλου Παΐσιου και κατετάχθη στη συνοδεία της Γερόντισσας Μόνικας στη Μονή Αγίου Νεκταρίου Τρικόρφου. Ο μοναχικός βίος της Γερόντισσας Παϊσίας, παρά την προχωρημένη ηλικία της, υπήρξε βία φύσεως διηνεκής, εμποτισμένος με υπακοή, υπομονή, εγρήγορση, ασκητικότητα, ανεξικακία, φιλακόλουθη προσευχητική στάση, ένα ζωντανό παράδειγμα του δρόμου που οδηγεί στον Θεό.

Πριν τρία χρόνια περίπου, έχοντας πονοκέφαλο, πήρε ένα παυσίπονο, το οποίο της έβλαψε σοβαρά την υγεία. Από τις παρενέργειές του εμφάνισε λευχαιμία. Τότε οι γιατροί διέγνωσαν ότι ο καρκίνος του αίματος θα επιφέρει το θάνατο

περίπου σε 6 μήνες. Η οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία όμως που εμπιστευόταν στον Χριστό κάθε της δυσκολία και αναφωνούσε καθημερινά «δόξα Σοι ο Θεός», διέψευσε τους γιατρούς.

Ζήτησε τότε να της φέρουν στο κελλί της τα ιερά λείψανα των αγίων και το Τίμιο Ξύλο. Κάθε μέρα τους έκανε την Παράκληση και έπινε Μεγάλο Αγιασμό. Η χάρις του Θεού και οι πρεσβείες των αγίων της επέτρεψαν να παραμείνει κοντά μας περισσότερο από 3 χρόνια.

Αυτό δεν ήταν καθόλου παράδοξο για εκείνην, αφού πολλές φορές στο παρελθόν η μεγάλη της πίστη και οι θερμές προσευχές την απάλλαξαν από σοβαρές παθήσεις με τρόπο που εξέπληξε τους γιατρούς.

Κάποτε λόγω της φυματίωσης από την οποία νοσούσε, οι λεμφαδένες της άρχισαν να πρήζονται και εμφανίστηκε στο λαιμό της ένα απόστημα, ένας μεγάλος όγκος, για τον οποίο της έκλεισαν ραντεβού στο Αττικό Νοσοκομείο προκειμένου να κάνει παρακέντηση. Η Γερόντισσα ωστόσο, ζήτησε να της φέρουν το λείψανο του Αγίου Λουκά Κριμαίας, του Ιατρού, τον οποίο παρακαλούσε διαρκώς με ευλάβεια και βαθειά πίστη να την γιατρέψει, προτού να επέμβουν οι γιατροί.

Πράγματι, την ημέρα που πήγε στο νοσοκομείο, λίγο πριν να την αναλάβουν οι γιατροί, ο όγκος ξαφνικά έσπασε και χύθηκε όλο το πύον, καθώς ο Άγιος Λουκάς την απάλλαξε από τον κίνδυνο, χωρίς να γίνει καμιά ιατρική επέμβαση.

Άλλοτε πάλι, στα χείλη της εμφάνισε ένα σημάδι, που διαγνώσθηκε από τους ιατρούς στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Πατρών «Παναγία η Βοήθεια», ότι ήταν καρκίνος του δέρματος. Της είπαν μετά από σαράντα μέρες να ξαναπάει για επέμβαση. Τότε η Γερόντισσα ανέθεσε στον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ να την βοηθήσει. Έχοντας ξεχωριστή σχέση με αυτόν τον Άγιο, καθώς υπηρετούσε τόσα χρόνια το μοναστήρι του και γνωρίζοντας τα πολλά ιαματικά του θαύματα, σταύρωνε το επίμαχο σημείο της καρκινοπάθειας με το λαδάκι από το καντήλι του Αγίου Σεραφείμ επί σαράντα μέρες, ώσπου το σημάδι στα χείλη της συρρικνώθηκε και εξαφανίστηκε, με αποτέλεσμα το ραντεβού στο Νοσοκομείο να ακυρωθεί.

Κάποια άλλη φορά που ως μοναχή είχε επισκεφθεί το Μοναστήρι του υιού της και βρισκόταν εδώ ανάμεσά μας, της συνέβη ένα ατύχημα. Κατεβαίνοντας τις σκάλες προς το παρεκκλήσιο γλύστρησε και κατρακύλησε περίπου 15 σκαλιά, με αποτέλεσμα να καθηλωθεί στο κρεβάτι από τα χτυπήματα και

τους πόνους. Τότε ήταν που, μια μέρα μετά, χτύπησε η πόρτα του κελιού της και εισήλθε μια μοναχή με ολόλαμπρη μορφή.
- Χαίρε αδελφή Παϊσία, της είπε, είμαι η Μαριάμ.

- Ποια είσαι γερόντισσα; την ρώτησε.

- Είμαι αυτή που επικαλείσαι στις προσευχές σου, που την παρακαλείς κάθε μέρα και που μου λες τους Χαιρετισμούς. Ήλθα απ' το κελλί σου για να σου πω ότι αύριο θα είσαι καλά και θα σηκωθείς και θα περπατάς.

Πράγματι, την επόμενη μέρα σηκώθηκε και ήταν απολύτως υγιής, χωρίς πόνους, όπως ακριβώς της το υποσχέθηκε η Κυρία Θεοτόκος.

Άλλοτε πάλι που είχε πάει να επισκεφθεί τον υιό της στην Ηλιούπολη, ήταν παραμονή της γιορτής των Αγίων Αναργύρων, την 1η Νοεμβρίου, και σκεπτόταν το επόμενο πρωί να πάει να εκκλησιαστεί στον Ναό των Αγίων Αναργύρων της συνοικίας αυτής.

Τη νύχτα όμως είδε στον ύπνο της μια νεαρή κοπέλα, που τη συνάντησε καθώς η ίδια πορευόταν προς την εκκλησία. Πας στην εκκλησία; Την ρώτησε η κοπέλα. Ναι, της απάντησε η Γερόντισσα Παϊσία, στους Αγίους Αναργύρους πηγαίνω, γιατί εορτάζουν. Σήμερα όμως, της απαντά εκείνη, γιορτάζω κι εγώ.

Να έρθεις στην ενορία της Αγίας Μαύρας, εκεί θα με βρεις.

Ποια είσαι; την ρώτησε η Γερόντισσα. Είμαι η Αγία Ελένη από τη Σινώπη, της απάντησε η κοπέλα και η Γερόντισσα ξύπνησε.

Το πρωί αποφάσισε να αλλάξει διαδρομή και να πάει στο Ναό των Αγίων Τιμοθέου και Μαύρας, όπου είδε την εικόνα της

Αγίας Ελένης της Παρθενομάρτυρος εκ Σινώπης του Πόντου, η οποία είχε ακριβώς την μορφή της κοπέλας που είδε στον ύπνο της και φορούσε τα ίδια ρούχα. Άκουσε επίσης, να

μνημονεύεται αυτή η Αγία, που δεν την γνώριζε ως τότε, ως εορτάζουσα από τον λειτουργό ιερέα. Αυτό είναι ένα από τα

τελευταία σημάδια της αγαπητικής σχέσης που είχε η

Γερόντισσα Παϊσία με τους αγίους του Θεού, τους οποίους ευλαβούνταν και διάβαζε τους βίους και τις παρακλήσεις τους.

Αξίζει στο σημείο αυτό να τονίσουμε, ότι η ενορία των Αγίων

Τιμοθέου και Μαύρας Ηλιουπόλεως ξεκίνησε τη δημιουργία της εκ της οικίας του Παναγιώτη και της Παναγιώτας Μουλατσιώτη,

οι οποίοι παραχώρησαν τμήμα του οικοπέδου τους δίπλα από την οικία τους (Αισώπου 18), για να τοποθετηθεί

προκατασκευασμένο ναΐδριο επ' ονόματι των Αγίων. Εντός του οικοπέδου τους βγήκε και το σχετικό Φ.Ε.Κ. της ενορίας, η

οποία αργότερα μεταφέρθηκε στο σημείο που έχει ανεγερθεί σήμερα ο περικαλλής ναός των Αγίων Τιμοθέου και Μαύρας. Στη ζωή μας σπάνια πια συναντάμε ανθρώπους που βιώνουν την αγάπη όπως ο Χριστός τη δίδαξε, την αληθινή αγάπη που σημαίνει θυσία του εαυτού μας. Η οσιωτάτη Γερόντισσα Παϊσία υπήρξε υπόδειγμα Ευαγγελικής βιωτής, απ' αυτά που τείνουν να εκλείψουν. Μια ισχυρή προσωπικότητα στις επάλξεις της προσφοράς στον Θεό και τον συνάνθρωπο. Μητέρα μέσα και έξω από την κατά σάρκα οικογένειά της. Μητέρα του Γέροντα Νεκταρίου, που σημαίνει μητέρα της έμπνευσης του Θείου Έρωτα. Μητέρα των Μοναστηριών, που σημαίνει δική μας μητέρα, των μοναχών και των μοναζουσών. Μητέρα των κατασκηνώσεων, που σημαίνει μητέρα για γενιές και γενιές παιδιών.

Ταυτόχρονα υπήρξε ευλογημένο και υπάκουο τέκνο της Εκκλησίας μας, του Αγίου Ποιμενάρχου μας Μητροπολίτου Θεοκτίστου, που τόσο πολύ αγαπούσε και σεβόταν και ο οποίος μέσα στο κελλί της, στο κρεβάτι του πόνου, της διάβασε συγχωρετική ευχή και την άλειψε με έλαιο από το ιερό ευχέλαιο που τελέστηκε λίγες μέρες πριν την κοίμησή της. Υπήρξε επίσης και πνευματικό τέκνο του υιού της Γέροντος Νεκταρίου και της Γερόντισσας Μόνικας που αξιώθηκε να ενταχθεί στην ευλογημένη συνοδεία της.

Τίποτα στη μορφή της και στα λόγια της δεν έδειχναν τον παραμικρό φόβο απέναντι στο θάνατο. Τον περίμενε απόλυτα ειρηνική, με μια φυσικότητα καθημερινής ρουτίνας, με την αγάπη και την εμπιστοσύνη της στον Κύριο που της έδινε τόσο θάρρος, σαν να επρόκειτο να ταξιδέψει σε ένα γνωστό της, αγαπημένο τόπο.

Αμέσως μετά το Πάσχα σε κατ' ιδίαν συζήτηση με τον υιό της Γέροντα Νεκτάριο, εκείνος της επεσήμανε πόσο σοβαρή είναι η ασθένεια που έχει και ότι μπορεί να πεθάνει. Η Γερόντισσα τότε του απάντησε: «Δεν πεθαίνω τώρα, όταν έλθει η ώρα μου να πεθάνω, θα σας το πω». «Και πώς θα το ξέρεις;» την ρώτησε ο Γέροντας. «Θα μου το πει Εκείνη» του απάντησε και έδειξε την εικόνα της Παναγίας.

Τις επόμενες εβδομάδες, παρόλο που η κατάσταση της υγείας της χειροτέρευε και δεν μπορούσε πια να περπατήσει, ωστόσο ήθελε να παρευρεθεί στη σύναξη όπου θα ομιλούσε ο Γέροντας. «Να με κατεβάσετε στο κήρυγμα. Αν δεν μπορέσω μόνη μου, να με πάρετε αγκαλιά για να πάω», μας είπε. «Γιατί να

μην έρθω, για να ακούσω και να ωφεληθώ; Αφού κάποιες φορές ο Γέροντας λέει πράγματα που για πρώτη φορά τ' ακούω και διδάσκομαι».

Την Πέμπτη στις 16 Ιουνίου, μετά την εορτή του Αγίου Αυγουστίνου, λέει στον μεγαλύτερο υιό της, Ιωάννη: «Θα πεθάνω παιδί μου». Μετά από λίγα λεπτά, την πλησιάζει ο Γέροντας και της λέει: «Μητέρα, θα πάω μέχρι τη Θεσσαλονίκη, στο Άγιο Όρος και θα γυρίσω το Σάββατο». Εκείνη του λέει: «Δεν θα με προλάβεις παιδί μου, γιατί θα πεθάνω». «Άκουσε μητέρα, πρέπει να πάω. Αν έλθει ο Χριστός να σε πάρει, θα Του πεις, ότι δεν έχω Κύριε ευλογία να Σε ακολουθήσω, έτσι μου είπε ο Γέροντας να Σου πω, διότι πρέπει να τον περιμένω να γυρίσει από το Άγιο Όρος. Και ο Χριστός μητέρα δεν θα σε πάρει, θα αναμένει».

Αφού έφυγε ο Γέροντας, η Γερόντισσα βάρυνε. Ο οικογενειακός ιατρός Θωμάς Τηλιγάδας μάς βεβαίωσε ότι έχει ακόμα μόνο λίγες ώρες ζωής. Αλλά η Γερόντισσα δεν έφευγε. Το Σάββατο 18 Ιουνίου το πρωί, την ώρα που κοινώνησε για τελευταία φορά, δάκρυσε. Το απόγευμα πριν τον εσπερινό ο Γέροντας επέστρεψε, της μίλησε και εκείνη άνοιξε τα μάτια και τον κοίταξε. Τότε ο Γέροντας της είπε: «Σε λίγη ώρα ξεκινά η εορτή του Μεγάλου Παϊσίου, εορτάζεις μητέρα. Θα εορτάσουμε μαζί ή θα πας να εορτάσεις με τον Άγιο σου και με τον πατέρα μας στο παλάτι σας; Σε λίγη ώρα θα έλθει χορός αγγέλων, θα προεξάρχει η Θεοτόκος που ήρθε στο κελλί σου και σε θεράπευσε, θα ακολουθούν οι Άγιοι Τιμόθεος και Μαύρα, ο Άγιος Νεκτάριος, ο Άγιος Αυγουστίνος και ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, θα πάτε παρέα στον Κύριο. Μη φοβάσαι τίποτα, οι Άγιοι θα σε προστατεύουν και κανένας δεν θα σε ενοχλήσει στη πορεία σου για τον ουρανό. Σε αγαπώ μητέρα και σε ευχαριστώ που με γέννησες, σε ευχαριστώ που με μεγάλωσες, σε ευχαριστώ που με έμαθες να αγαπώ τον Χριστό και την Εκκλησία, σε ευχαριστώ που με έμαθες ν' αγαπώ, να συγχωρώ και να είμαι ελεήμων, σε ευχαριστώ που με στήριξες και εσύ και ο πατέρας όταν είπα ότι θα γίνω μοναχός, σε ευχαριστώ που με γλυκά στα χέρια με πήγατε στο μοναστήρι για ν' αφιερωθώ στον Θεό. Σε ευχαριστώ για όλα όσα έχεις κάνει για το μοναστήρι και για εμένα και τον Γιάννη». Εκείνη τον κοίταξε και του χαμογέλασε.

Ακολούθησε ο εσπερινός του Αγίου Παϊσίου, η μοναστηριακή τράπεζα όπου ο Γέροντας μας αποκάλυψε ότι είπε στον Κύριο

και στην Θεοτόκο ότι τώρα μπορούν να πάρουν τη μητέρα του κοντά Τους. Πριν το απόδειπνο ανεβήκαμε όλοι να πάρουμε την ευχή της και να την καληνυχτίσουμε. Την φίλησαν πρώτα ο Γέροντας και αμέσως ο αδελφός του λέγοντάς της «καληνύχτα μητέρα». Ο Γέροντας τότε είπε: «Είμαστε όλοι εδώ δίπλα σου» και η Γερόντισσα έγειρε το κεφάλι παραδίδοντας την ψυχή της στα χέρια της Παναγίας, των Αγίων και των αγγέλων στις 9:13 το βράδυ.

Και τώρα Γερόντισσα Παϊσία που μας αφήνεις ορφανούς, καλούμεθα να σηκώσουμε το βάρος της λύπης μας από τη στέρηση του αγαπημένου προσώπου της μάνας μας.

Γι' αυτό τώρα είναι ώρα να θυμηθούμε πόσο αβίαστα δεχόσουν το θέλημα του Θεού και πόσο κουράγιο μας έδειχνες, ιδίως τα τελευταία χρόνια που υπέφερες, καθώς λιγόστευαν οι σωματικές σου δυνάμεις. Ακόμα και όταν έφτανες στο κατώφλι του θανάτου, μας έλεγες: «Μια χαρά είμαι. Γιατί; Έχω τίποτα; Δόξα τω Θεώ. Είμαι πολύ καλά».

Γερόντισσά μας, ποτέ δεν θα ξεχάσουμε όσα μας πρόσφερες από το περίσσευμα της καρδιάς σου και κυρίως το μεγαλείο της πίστης σου στον Χριστό, που σου έδινε τόση δύναμη για ν' αντιμετωπίζεις τη ζωή.

Σε αποχαιρετούμε, σίγουροι ότι τώρα είσαι πάρα πολύ καλά. Μην πάψεις να δέεσαι και για μας, να μας συγχωρεί ο Κύριος, για ν' ανταμωθούμε ξανά μαζί σου στην ολοφώτεινη κοινωνία της Άνω Ιερουσαλήμ, αμήν.

Ομιλία Καθηγουμένης Μόνικας μοναχής

Γερωντισσούλα μου Παϊσία,
ήθελα να σε αποχαιρετίσω αυτή την ιερή στιγμή με τη σιωπή μου.

Έθελα μόνο η καρδιά μου να σου μιλά, και τα χείλη μου να μένουν σιωπηλά...

Είναι η ώρα της σιωπής που μιλούν οι καρδιές. Οι καρδιές που αγαπούν και βλέπουν την αγαπημένη για τελευταία φορά με τα μάτια του σώματος.

Σεβασμιώτατοι, άγιοι πατέρες, σεβαστά μοναχικά τάγματα, αγαπούμε πολλούς στη ζωή μας και κάποιοι για κάποιο λόγο, είναι πολύτιμοι και μοναδικοί. Έτσι μοναδική είσαι κι εσύ. Η μητέρα του Γέροντά μας και κατ' επέκταση, μητέρα όλων μας.

Μια μητέρα που μας τον χάρισε σε όλους εμάς, τα πνευματικά του παιδιά, τόσο απλόχερα και τόσο θυσιαστικά! Τέτοιες στιγμές όλα αυτά τα χρόνια, περνούν σαν αστραπή μέσα μας.

Θα θέλαμε λίγο χρόνο ακόμη να είχαμε μαζί σου...

Γιατί μόλις φεύγει κάποιος, θέλεις να είχες λίγο χρόνο ακόμη μαζί του;

Γιατί ποτέ δε φθάνουν τα χρόνια;

Είναι η αγάπη πού δεν αντέχει τον χωρισμό! Ακόμη και ο Χριστός μας δάκρυσε, όταν έφυγε ο φίλος Του ο Λάζαρος.

«'Ιδε πώς ἐφίλει αὐτόν» (Ιω. ια', 36). 'Ιδε και συ πόσο σε αγαπούμε! Η ψυχή σου έφυγε έτσι απλά, όπως το ποθούσες και το ευχόσουν, σε μια σου ανάσα, που σταμάτησε γι' αυτή τη ζωή, για να ζήσει στην αιώνια ζωή! Αυτό μόνο ήθελες: Τον Χριστό, την αιώνια ζωή μαζί Του! Γι' αυτό έκανες οικογένεια, γι' αυτό γαλούχησες τα παιδιά σου, αυτό ποθούσες και προσευχόσουν για όλους εμάς! Την ψυχή μας και τον Χριστό μας, αγάπη προς τον Χριστό, ζωή με τον Χριστό! Όπως οι αγίες μητέρες πού γαλούχησαν τα παιδιά τους με τον Χριστό, έτσι και εσύ πρώτα τα φυσικά σου παιδιά, τον Γέροντά μας και τον Γιάννη, τη νύφη σου, τα εγγόνια σου, όλους εμάς μας γαλούχησες με τον Χριστό! Ακόμη και η αφιέρωση του Γέροντά μας στον Χριστό, εσένα είχε πηγή και αφετηρία. Εσύ τον χάρισες στον Χριστό τόσο απλόχερα, τόσο γενναιόδωρα!

Μια μάνα που προάγει με το παράδειγμά της, με τον βίο της, τα παιδιά της στον Χριστό! Μια ζωή θυσίας για την αγάπη Του. Μια καιομένη λαμπάδα πού φλεγόταν για τον Χριστό! Χριστό φώναζε η καρδιά σου, Χριστό έλεγε ο νους σου, Χριστό ψιθύριζαν τα χείλη σου. Και σε κάθε θεία Λειτουργία έτρεχες να ενωθείς με τον Χριστό. Αυτή η μάνα τι παιδιά θα ανέτρεφε; Αγίους.... Πίσω από κάθε άγιο, είναι η μάνα του, η αγιασμένη μορφή της μητέρας του, που οδηγεί, με κάθε τρόπο το παιδί της προς τον Χριστό. Που η ζωή της γίνεται όλη προσευχή, ευάρεστη τω Κυρίω. Και όταν ο Γέροντας απέκτησε τόσα παιδιά πνευματικά και έγινε ο νοητός Μωυσής της ζωής μας, έγινες και εσύ μάνα μας που όλους ποθούσες να δεις ενωμένους με τον Χριστό. Ο Χριστός μας έλεγες, κέντρο ο Χριστός μας! Να ζούμε μαζί Του! Μη χάσουμε τον Χριστό! Μη χωρισθούμε απ' Αυτόν! Γι' αυτό έγινες μοναχή, για να γεύεσαι τον Χριστό με όλη σου την ψυχή, την διάνοια και την καρδιά!

Τώρα είσαι με τον Χριστό που τόσο πόθησες, που τόσο λάτρεψες... Τώρα Τον κοιτάς και χαίρεσαι πραγματικά! Τώρα

Τον παρακαλείς για όλους εμάς! Νοιώθουμε τις προσευχές σου!
Παίρνουμε την ευχή και την προσευχή σου! Από εκεί κοιτάς με
αγάπη τον Γέροντά μας και τον Γιάννη, τη νύφη σου Αντωνία,
τα εγγόνια και τα δισέγγονά σου, όλους εμάς, που αγάπησες,
και προσεύχεσαι, προσεύχεσαι, προσεύχεσαι! Ό,τι έκανες και
όταν ήσουν εδώ στη γη! Προσευχή και ελεημοσύνη! Προσευχή
και ελεημοσύνη!

Τελικά, το έφτιαξες το παλάτι σας στον Παράδεισο, όπως το
είδες κάποτε στον ύπνο σου! Τελικά γεύεσαι τον Παράδεισο,
τον Χριστό μας! Και εμείς θα κλάψουμε τον προσωρινό χωρισμό
μας, θα πονέσουμε και πιο πολύ απ' όλους τα σαρκικά παιδιά
σου, όμως η λύπη εις χαράν γενήσεται! Γιατί θα ανταμώσουμε
και πάλι για να ζήσουμε όλοι μαζί με τον Σωτήρα Χριστό, πού η
ψυχή σου προσκυνά από του νυν και έως του αιώνος.

Την ευχή σου Γερόντισσα Παϊσία!

Σε ευχαριστούμε για την αγάπη σου, την θυσία σου, την
προσευχή σου, την ελεημοσύνη σου!

Σε ευχαριστούμε από την καρδιά μας, προσκυνώντας το σεπτό
σου σκήνωμα!

Την ευχή σου να έχουμε!

Καλό Παράδεισο να έχεις